

PHẬT NÓI KINH ĐẠI THỪA BÍ MẬT CHẶNG NGHĨ BÀN CỦA NHƯ LAI

QUYỂN 2

Phẩm 1: THÂN MẬT CỦA BỒ-TÁT (Phần 2)

Lại nữa, này Tịch Tuệ! Tất cả oai nghi sắc tướng của hữu tình đều có trong oai nghi sắc tướng của Bồ-tát, nhưng Bồ-tát vẫn không tìm hiểu cũng không phân biệt. Do Bồ-tát có tâm xả bình đẳng, không phân biệt cho nên mới tùy theo thân của chúng sinh mà hiện thân oai nghi, nhưng thân Bồ-tát không bị lay động. Do không lay động cho nên hiện khởi thân nghiệp. Tuy thân lìa tướng nhưng cũng không hoại thân thanh tịnh của Bồ-tát; thân ấy phát ra ánh sáng chiếu khắp địa ngục, làm cho tất cả hữu tình được an lạc.

Lại nữa, Bồ-tát rộng vì tất cả hữu tình mà không tiếc thân mạng. Nếu các hữu tình đều đến xin thịt của Bồ-tát để ăn, Bồ-tát liền hiện ra trước cắt thịt cho họ, cho đến xương, máu, tinh tủy thủy đều cho cả. Tịch Tuệ nên biết! Bồ-tát vì tất cả hữu tình cho thịt trong thân v.v... theo nhu cầu của họ là do Bồ-tát biết thân là vô lượng, nên tùy theo đó mà biết pháp giới cũng vô lượng. Vô lượng tức là vô tận, thân vô tận môn, tức là pháp môn duyên sinh vô tận. Bồ-tát tùy đó mà hiện thân, chỉ vì muốn đem lại sự thành tựu cho tất cả hữu tình. Nếu có người với tâm tham nhiễm đấm trước sắc tướng đoan nghiêm đẹp đẽ, Bồ-tát liền hiện tướng người nữ đẹp đẽ, tùy theo tâm đắm nhiễm của gã nam tử kia mà đáp ứng như ý. Khi ấy người nữ ấy vì nhiễm trước, nên hình dung tiêu tụy khô gầy rồi qua đời, căn môn rã ra hôi thối bất tịnh. Chàng nam tử kia vì vô trí nên chán ghét bỏ đi, tức thì thân người nữ bị hoại diệt kia, tự nhiên phát lên tiếng nói pháp trọng yếu, khiến cho tâm chàng nam tử khai ngộ, không thoái chuyển với tâm hướng đến quả vị Giác ngộ cao tột.

Lại nữa, này Bồ-tát Tịch Tuệ! Bồ-tát ở trong tam thiên đại thiên thế giới hiện ra thân to lớn, hoặc trong bảo cái hiện ra đầu ngón tay, cho đến kiếp thiêu lửa cháy rừng rực, Bồ-tát liền dùng bàn tay chụp lên lửa, nhưng thân không bị hoại. Lại nữa Bồ-tát còn hiện ra thân tướng, rộng cúng dường chư Phật Thế Tôn, chứa nhóm vòng hoa như núi Tu-di tích tụ hoa báu cao như ngọn núi, đều đem cúng dường chư Phật Như Lai. Lại đem tam thiên đại thiên thế giới làm thành một vạc lớn chứa đầy nước hương thơm ngang bằng với núi Tu-di, rồi rót vào đèn thấp cháy sáng rực cúng dường các Đức Như Lai. Lại tích tụ vô lượng, vô biên đèn sáng lớn chiếu sáng khắp tất cả để cúng dường Như Lai. Lại nữa, Bồ-tát dùng y đang mặc xối dầu lên, rồi đốt thành đống lớn cúng dường hết các Đức Như Lai; đống ấy cháy hừng hực, ánh sáng lan ra xa, chiếu đến vô lượng, vô biên cõi Phật. Các hữu tình được chứng kiến Bồ-tát hiện các việc thần thông biến hóa, thấy vậy rồi vô lượng, vô biên hữu tình phát tâm đạt đến quả vị Giác ngộ cao tột. Trong số đó, có các hữu tình kiêu mạn cống cao, Bồ-tát liền hiện thân đại lực Na-la-diên, hoặc hiện Bồ-tát Kim Cang Thủ tướng thật đáng sợ. Các hữu tình ấy thấy vậy kinh hoàng, liền hướng về Bồ-tát chiết phục tâm quy mạng đánh lễ cầu xin nghe pháp.

Lại nữa, Bồ-tát ở trong thành lớn và trong khu rừng bỏ tử thi, thấy những nơi ấy đầy ắp vô lượng, vô biên hữu tình, Bồ-tát liền dùng thân to lớn hiện tướng tử diệt, khiến cho loài hữu tình đang đọa làm súc sinh, dứt sạch nghiệp báo súc sinh cùng nhau lấy thịt của Bồ-tát diệt đó mà ăn, ăn rồi mạng chung đều được sinh Thiên. Nhờ nhân duyên như vậy nên đến thân cuối cùng được vào Niết-bàn. Vì thế nên biết, nguyện lực đời trước của Bồ-tát được thanh tịnh rồi, mới có thể ở trong nhiều kiếp đem nguyện đó làm việc lợi ích, mong các hữu tình khi lâm chung ăn thịt của ta mà được sinh cõi trời. Do nhân duyên như vậy, cho nên đến thân cuối cùng được vào Niết-bàn, khiến cho các hữu tình thành tựu ý niệm, thành tựu mong muốn và thành tựu nguyện lực.

Tịch Tuệ nên biết! Đại Bồ-tát có những hạnh nguyện thù thắng như vậy. Ta nhớ đời quá khứ xa xưa, bốn phương của châu Diêm-phù-đề này có tám vạn bốn ngàn thành lớn, lại có trăm ngàn tụ lạc, huyện ấp, trăm ngàn muôn ức dân chúng ở trong đó. Khi ấy trong nước có tai nạn lớn tật bệnh nổi lên, nhân dân trong thành ấy sinh đủ chứng bệnh, hoặc ở trên thân chỗ bệnh chỗ không, bệnh trạng của mỗi người đều khác; hoặc là bệnh nhọt, bệnh sẩy, ghẻ lở, bệnh hủi, hoặc phong, huỳnh, đàm... người bệnh nặng, nhẹ lan tràn khắp nước, cho mời rất nhiều thầy thuốc giỏi, dùng đủ loại thuốc hay, nhưng vẫn không trị được tất cả bệnh khổ của người dân trong nước. Nhân dân do căn bệnh không thể trị liệu, không được cứu hộ, không có chỗ quay về tiếng khóc bi ai than vãn:

–Ai là người có khả năng dứt trừ bệnh khổ của ta, hoặc là Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà... hoặc là người hoặc chẳng phải người, ai có khả năng dứt trừ bệnh tật của ta, thì ta sẽ đem hết tất cả tài bảo để dâng lên người ấy. Ta luôn vâng theo lời dạy của người ấy và suốt đời ghi nhớ ân sâu ấy.

Tịch Tuệ nên biết! Lúc đó Đức Thích-ca Thế Tôn Như Lai đang làm vua trời Đế Thích tên là Diệu Nhân, ở trên Thiên cung dùng Thiên nhãn thanh tịnh vượt hơn mắt người, quán thấy dân chúng chịu nhiều thứ bệnh khổ. Lại dùng Thiên nhãn thanh tịnh, nghe hết tất cả tiếng kêu khóc thảm thiết của dân chúng. Thấy nghe như vậy rồi, Diệu Nhân liền khởi lên tâm thương xót tự suy nghĩ: “Nay ta nên vì dân chúng đang không có nơi nương tựa, không có người cứu hộ, không có nơi quay về ấy mà làm chỗ nương tựa, làm chỗ cứu hộ, làm chỗ quay về cho họ.” Nghĩ vậy rồi, tức thời vua trời Đế Thích ở cách không xa một ngôi thành lớn tên Thiện tác trong cõi Diêm-phù-đề biến thành tướng nam tử tên là Thiện Tịch, ở trên hư không, rộng vì tất cả nhân dân trong cõi Diêm-phù-đề mà nói kệ khai thị:

*Thành lớn Thiện tác cách không xa
Có vị nam tử tên Thiện Tịch
Nếu như lấy thịt vị ấy ăn
Thì liền tiêu trừ tất cả bệnh.
Chớ nên kinh sợ hay khiếp đảm
Tùy ý hoan hỷ lấy thịt ăn
Đó là thuốc hay cứu dân chúng
Vị ấy không hại, không hận sân.*

Lúc đó tất cả người dân bị nhiễm bệnh khổ trong quốc thành, tụ lạc, huyện ấp đều nghe tiếng kệ trong hư không, liền đến chỗ Thiện Tịch nơi thành lớn Thiện tác. Đến nơi, tất cả đều cắt thịt ăn để trị bệnh. Tuy nhiều người lấy thịt, nhưng thịt trên thân vẫn không hết.

Lúc đó Thiện Tịch lại vì dân chúng mà nói kệ rằng:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu ta chứng quả Phật Bồ-đề
Đây là pháp chân thật vô tận
Do pháp chân thật nên thân ta
Xin cứ lấy thịt cũng vô tận.*

Khi ấy, người nhiễm bệnh khắp bốn phương, tất cả dân chúng ở chỗ Thiện Tịch đều tùy ý lấy thịt trên thân, nhưng thân của Thiện Tịch vẫn trở lại như cũ, cũng không tăng giảm, tiếp tục cắt lấy thì liên tục có lại. Tất cả dân chúng trong nước ấy lấy thịt mà ăn, tất cả các thứ bệnh khổ thấy đều tiêu trừ, không còn bệnh hoạn, lo buồn, được an vui khoái lạc. Như vậy lần lượt nhân dân trong cõi Diêm-phù-đề này đều được dứt trừ các bệnh, lại được khinh an.

Lúc đó, tất cả dân chúng, trai gái, đồng nam, đồng nữ đều tự nghĩ: “Vị thiện nam kia đã vì chúng ta mà dứt trừ các bệnh, khiến chúng ta không còn bệnh hoạn, thân được khinh an. Hôm nay chúng ta hãy đem vật gì để cúng dường.”

Sau khi suy nghĩ, mọi người đều tập hợp lại một chỗ, đồng đến nơi Thiện Tịch. Đến nơi, tất cả đều chấp tay cung kính cùng nói kệ khen ngợi:

*Ngài, vị y chỉ khéo cứu hộ
Ngài là Y vương, là thuốc hay
Theo lời Ngài dạy đều hết bệnh
Nay phải làm gì để cúng dường?*

Khi đó nam tử Thiện Tịch biến mất đi tướng hiện, trở lại thân Đế Thích, rộng vì dân chúng mà nói kệ rằng:

*Vàng bạc, tài bảo và ăn uống
Tất cả thứ ấy ta không ưa
Chỉ vì cứu hộ các hữu tình
Mười thiện đạo nghiệp khiến viên mãn
Bồ-đề hạnh nguyện tu kiên cố
Làm nhân lợi lạc các hữu tình
Cùng nhau phát khởi tâm thương mến
Tất cả việc lợi càng thêm tăng
Nghe rồi nên phát tâm Bồ-đề
Lại khởi ý đại Từ tối thượng
Khiến cho tích tụ nhân thù thắng
Thập thiện nghiệp đạo đều thanh tịnh.*

Lại nữa, này Tịch Tuệ! Trời Đế Thích khi ấy nói kệ này rồi, liền trở về Thiên cung. Trai gái, đồng nam, đồng nữ, tất cả dân chúng trong cõi Diêm-phù-đề này, số ấy nhiều vô lượng, không có một ai bị đọa vào đường ác. Các hữu tình ấy sau khi mạng chung đều sinh lên cõi trời Tam thập tam. Sinh lên trời ấy rồi, vua trời Đế Thích liền vì các hữu tình ấy mà nói pháp khai thị chỉ dạy khiến họ được hoan hỷ, lợi lạc và khiến cho tâm hướng về quả vị giác ngộ của họ không còn thoái chuyển. Trong số đó, có các hữu tình xa lìa trần cấu, được Pháp nhãn tịnh.

Lại nữa, này Tịch Tuệ! Vì thế nên biết các thân nghiệp đã làm của mật thân Bồ-tát được thanh tịnh rồi, liền xả bỏ thân mạng, luôn vì thành tựu vô lượng, vô biên tất cả hữu tình nên cuối cùng chứng được quả Giác ngộ cao tột.

Đại bí mật chủ Bồ-tát Kim Cang Thủ lại bảo Đại Bồ-tát Tịch Tuệ:

–Tịch Tuệ nên biết! Thân Bồ-tát là thân không phá hoại, là thân kiên cố, chân

thật không sinh diệt. Nếu các hữu tình đáng dùng thân hữu hoại để hóa độ, liền hiện thân ấy mà hóa độ. Nếu các hữu tình đáng dùng thân không hoại để hóa độ, liền hiện thân ấy mà hóa độ. Đối với tất cả chủng loại đều không phá hoại, lửa không thể đốt, dao không thể cắt đứt, thân này là kiên cố chân thật, không thể phá hoại, là từ Kim cang mà thành. Thế nên, này Tịch Tuệ! Bồ-tát hiện ra thân tướng, chỉ vì đem lại sự thành tựu cho tất cả hữu tình, làm việc lợi ích. Tuy làm như vậy, nhưng Bồ-tát không suy nghĩ, cũng không phân biệt thân tướng ấy, biết rằng thân là lia tướng, cho nên được pháp lia tướng, cũng không phải là thân lia tướng cùng với tất cả pháp lia tướng có hai sự sai biệt. Nếu tướng tức là thân lia tướng, thì tướng ấy tức là pháp lia tướng. Như vậy do lia tướng nên có thể theo đó mà thể nhập, nghĩa là tự thân lia tướng cùng với thân lia tướng của tất cả hữu tình, cả hai đều bình đẳng. Vì sao? Vì tự thân lia tướng và do thân của tất cả hữu tình lia tướng nên thể nhập vào tất cả pháp giới lia tướng. Do pháp giới lia tướng, nên thể nhập vào pháp lia tướng, nhưng trong đó thật không có một pháp nhỏ nào có thể nắm bắt được. Vì tự thân là chân như, cho nên thể nhập vào thân chân như của tất cả hữu tình; tất cả thân chân như của hữu tình thể nhập vào tự thân chân như. Lại nữa, tự thân chân như thì thể nhập vào tất cả pháp chân như. Do thể nhập vào pháp chân như cho nên thể nhập vào tất cả chân như của Phật. Lại do tự thân chân như, cho nên thể nhập vào chân như của quá khứ, vị lai, hiện tại; nhưng chẳng phải chân như của quá khứ cùng với chân như của vị lai, hiện tại kia có sự trái nhau. Chân như của quá khứ, vị lai, hiện tại tức là chân như của uẩn, xứ, giới; chân như của uẩn, xứ, giới tức là chân như thanh tịnh. Chân như nhiễm tịnh, tức là chân như của sinh tử Niết-bàn. Chân như của sinh tử Niết-bàn tức là chân như không có tạo tác. Chân như không có tạo tác tức là chân như của tất cả tạo tác.

Này thiện nam! Điều mà gọi là chân như tức là thật tánh; thật tánh tức là như tánh, là không có tánh khác, không có tánh chủng loại, không có tánh sinh, không có tánh tranh luận, không có tánh chấp chặt. Vì chân như không có pháp nào là có thể nắm bắt. Nói pháp chân như là pháp không thể nắm bắt, là do vì chân như ấy không có sự nắm bắt, tức là nắm bắt như thị. Ở trong các pháp thủ, Bồ-tát thị hiện có pháp sở thủ. Nhưng chẳng phải chân như có thủ, có tạo tác. Do không thủ, cho nên không có tranh luận; do không tranh luận, nên đối với các sắc hiện có sở thủ, nhưng chân như ấy cũng không bị lay động. Thế nên dùng trí chân thật ấy để quán sát thân chân thật của Như Lai. Do quán thân Như Lai là bình đẳng, nên quán tự thân là chân như. Nói tóm lại quán sát kỹ tất cả thân là tánh chẳng phải thân, rốt ráo không sinh; biết rõ tất cả thân đều từ pháp duyên sinh mà thành, biết như vậy rồi mới có thể ngộ nhập vào Pháp thân môn kia. Do thể nhập vào Pháp thân môn ấy nên thành tựu Pháp thân, chẳng phải là uẩn, xứ, giới thân mà là Pháp thân rộng lớn tối thắng. Quán tưởng như thật, từ đó mà hiện thân, làm lợi lạc cho các hữu tình, cho đến tất cả sự thấy nghe hiểu biết đều là vì lợi lạc hữu tình.

Tịch Tuệ nên biết! Ví như y vương Kỳ-bà tích tụ tất cả thuốc hay tối thượng ở thế gian, rồi chế biến tinh diệu hòa hợp làm thành tướng một người nữ sắc đẹp tuyệt vời mọi người ai cũng muốn ngắm nhìn, tùy theo sự thích ứng mà an lập thi tác, hoặc đến hoặc lui, đi, đứng, ngồi, nằm, phân biệt sự tướng, cũng chẳng phải phân biệt, chẳng phải lia phân biệt. Những ai có bệnh, hoặc quốc vương, đại thần, trưởng giả, cư sĩ đến chỗ người nữ mà y vương Kỳ-bà đã dùng thuốc hay làm thành kia, cùng nhau hòa hợp, hòa hợp rồi thì tất cả bệnh khổ đều dứt trừ, bệnh hết, được khinh an, lại được khoái lạc.

Này Tịch Tuệ! Ông hãy quán vị y vương Kỳ-bà kia. Vị ấy đã dùng trí khéo léo dứt

trừ các bệnh cho thế gian, còn các thầy thuốc khác không có trí lực này. Pháp thân tối thắng của Bồ-tát cũng như vậy. Nếu ai có thể như lý chân thật mà quán, thì tất cả trai gái, đồng nam, đồng nữ kia thân bị tham, sân, si thiêu đốt; còn ai có thể như thật mà quán Pháp thân, thì có thể dứt trừ tất cả phiền não, tâm được khinh an, thân lìa sự thiêu đốt. Vì thế nên biết nguyện lực thanh tịnh đời trước của Bồ-tát, Pháp thân rộng lớn thù thắng của Bồ-tát, như thật mà quán thì chính là mật thân thanh tịnh của Bồ-tát.

Tịch Tuệ nên biết! Pháp thân của Bồ-tát không phải do ăn uống mà thành, cũng không phải do đoàn thực nuôi dưỡng. Bồ-tát biết rõ tướng như vậy rồi, vì thương xót tất cả hữu tình mà thị hiện nhận ăn uống. Tuy có sự nắm bắt, nhưng không đắm trước tướng, cũng không phải vì tiếc thân mạng mà có sự nắm bắt trong sự nắm bắt, lại Pháp thân ấy không tăng, không giảm. Vì thế nên biết, Pháp thân của Bồ-tát không sinh, không diệt và cũng không khởi. Nhưng trong đó có thị hiện sinh diệt, tạo tác, chỉ vì đem lại sự thành tựu cho các hữu tình. Diệt tức là không diệt, cũng không tạo tác, đối với tất cả pháp nên biết như vậy. Nếu có sinh tức là nghĩa hòa hợp, đối với tất cả pháp nên biết như vậy. Lại nữa, nên biết tất cả pháp kia sinh tức là không sinh, thân của Như Lai tức là Pháp thân, là pháp thực, là pháp lực, là pháp quy thú. Thân Như Lai là thân hư không, thân không gì sánh bằng, thân tối thắng trong tất cả ba cõi, thân thông đạt tất cả Như Lai, thân không thể ví dụ, không thể so sánh, thanh tịnh vô cấu, không nhiễm ô; là thân tự tánh sáng suốt, thân tự tánh không sinh, thân tự tánh không khởi, thân lìa tâm ý thức, thân tự tánh bóng trăng đẹp dưới nước, thân thành từ Không, Vô tướng, Vô nguyện; thân mười phương tối thắng rộng lớn như hư không, thân bình đẳng tất cả hữu tình, thân vô biên vô cùng; thân không chủng loại, không phân biệt; thân không hủy không khác, thân đối với trụ mà không trụ, được bất động; thân tự tánh vô sắc; thân tự tánh không có thọ, tưởng, hành, thức; thân không phải do địa giới mà thành, thân không phải do thủy, hỏa, phong giới mà thành; thân chẳng phải do chủng loại, chẳng phải do hòa hợp chủng, cũng chẳng phải do đại chủng mà thành; thân này không phải pháp chủng loại, tất cả thế gian không thể sánh bằng; thân này không phải do mắt sinh, không phải do nương nơi tai, không phải do quan năng của mũi, không phải do quan năng phân biệt của lưỡi, không phải do sự hòa hợp xúc của thân, không phải do ý tác thành... không phải do sự vận động của tâm, không phải do sự vận hành của ý thức, cũng không phải không chuyển, cũng không phải tùy chuyển.

Thiện nam! Do vậy cần phải như thật mà quán thân Như Lai. Vị Bồ-tát ấy đối với thân Như Lai mà trụ vào tánh bình đẳng, được thanh tịnh rồi mới thực hành hạnh Bồ-tát. Cho đến tam thiên đại thiên thế giới, hoặc bốn đại châu, hoặc Diêm-phù-đề, tất cả vương thành, tụ lạc, quận ấp, Bồ-tát đối với tất cả những nơi ấy rộng vì hiện thân, nhưng ở trong đó không có sở hiện, cũng không đối ngại.

Lại nữa, Bồ-tát có thể hiện thành thân ma ở khắp mười phương, ở trong chỗ hiện đó mà hiện không có đối ngại, ở trong chỗ không hiện mà hiện không có đối ngại. Do như vậy cho nên không thấy, không nghe, không hiểu, không biết, hiện ra là vì muốn đem lại sự thành tựu cho tất cả hữu tình. Bồ-tát đối với thân niệm xứ ấy cũng không tăng giảm. Bồ-tát tuy biết thân là vô thường, biết thân là khổ, biết thân là vô ngã, nhưng vì hữu tình mà thị hiện thân ấy để làm việc lợi ích. Bồ-tát biết thân vốn là tịch tĩnh, vì các hữu tình mà khởi lên thân phân biệt làm các lợi lạc. Bồ-tát biết rõ do nhân duyên mà thành ra thân ấy, nhưng đối với mỗi mỗi pháp nhân duyên ấy như thật mà quán, cũng không có người tạo tác, cũng không có người thọ nhận.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa, Bồ-tát có năng lực quán thân này là vô tri như cây, cỏ, ngói, gạch. Thân nghiệp Bồ-tát tuy đã thanh tịnh, nhưng vì hữu tình mà thị hiện thân ấy.

Tịch Tuệ nên biết! Bồ-tát Thích-ca ban đầu ở chỗ Phật Nhiên Đăng phát tâm Bồ-đề, nghiệp của thân, khẩu, ý tất cả đều thanh tịnh và thân nghiệp cũng đầy đủ vô lượng, vô biên công đức. Giả sử quá hằng hà sa số kiếp, hoặc Đức Như Lai nói, hoặc ta nói về thân nghiệp rộng lớn thanh tịnh của thân mật Bồ-tát cũng không thể cùng tận.

